

Evanghelia după Matei

Recapitulare

Evanghelia după Matei pune în opoziție Calea cea îngustă (Umblarea prin har și purtarea crucii) cu acea cale largă (Calea neprihănirii personale, a performanțelor spirituale și a Sinelui).

Încă din prima secțiune (1:1-7:29) Cel ce a venit să împlinească Scripturile Își începe lucrarea declarând război Evangheliei Fariseilor, o Evanghelie a neprihănirii personale, a fățarniciei, a Sinelui îmbrăcat în haine religioase. Într-adevăr, în primele 4 capitole, Matei insistă că Isus a venit să împlinească tot ce este scris. Botezul și Ispitirile ne arată că a venit Mielul ce avea să mântuiască pe alții și nu pe Sine. În predica de pe Munte, Isus declară că a venit să împlinească Legea și Proorocii. Totuși, El se așează într-o opoziție totală cu teologia mai marilor lui Israel. De ce? Pentru că aceștia se abătuseră de la Lege și de la Prooroci, înlocuind Evanghelia harului și răstignirii sinelui cu Evanghelia neprihănirii personale și slujirii mascate a sinelui. Fariseii își puseseră înainte o neprihănire a lor înșiși scăzând standardele Legii. Isus reasează standardele Legii acolo unde fuseseră puse de Domnul pentru a dărâma fără milă pedestalul neprihănirii personale. Doar făcând acest lucru scoate la lumină MARELE REST între performanțele Fariseilor și absolutele divine. Și doar acest REST legitimează o nevoie reală, disperată și permanentă după HAR. Doar acest REST legitimează venirea lui Mesia pentru împlinirea Legii, pentru ispășirea păcatelor și apoi pentru împlinirea Legii în noi prin puterea Învierii Sale.

A doua secțiune (8:1-10:42) insistă asupra AUTORITĂȚII lui Isus. El a rostit Predica de pe munte cu o AUTORITATE de Fiu de Dumnezeu, și cu această AUTORITATE supune orice boală și neputință din trupul uman, ostilitatea creației și lumile demonice. El spune și SE FACE. La fel ca la Facerea Lumii, nimic nu se poate opune Puterii Logosului. Isus demonstrează astfel că este una cu Tatăl și că are Puterea Restaurării Creației și înnoirii tuturor lucrurilor. TOTUȘI, ca la Prima Creare a lumii, PUTEREA LOGOSULUI poate fi sfidată de Cineva. E vorba de Ființa Umană. Bolile, neputințele, creația, lumile demonice și moartea însăși nu se pot opune PUTERII Cuvintelor lui Isus. Dar oamenii POT! Isus vine cu autoritatea de Dumnezeu și cheamă sub aceasta tot ce este creat, inclusiv ființa umană. Dar când ființa umană e chemată sub autoritatea Sa, atunci apar problemele. A fi sub autoritatea lui Isus înseamnă și un confort, dar înseamnă și provocări, adică să fii străin și călător pe acest pământ, să fii gata să renunți la tot pentru El și să intri în bătăliile spirituale ale cerului. Și privind la aceste provocări, făptura umană ripostează. Gadarenii Îl roagă se plece și Isus pleacă! Nici bolile, nici moartea, nici furtuna, nici demonii nu au reușit să-L întoarcă din drum. Dar iată că niște amărâți de Gadareni reușesc acest lucru. Isus nu Își impune autoritatea Sa de Dumnezeu făpturii umane. E la fel ca la început, ca în Eden. OMUL se ridică din nou împotriva Autorității Creatorului.

Și urmează apoi contestarea Autorității lui Isus (Cap.9). Aceasta este contestată în primul rând de mai marii lui Israel. Isus răspunde contestărilor lor și vine cu noi mărturii, dar aceștia se încăpățânează și-L acuză că lucrează cu dracii în ceea ce face, afirmă că Sursa autorității Sale este diavolul și nu Domnul. În fața acestui fapt, Isus ridică noi autorități spirituale în popor, pe ucenicii Săi. Nevoia de slujire e mare. Nu poate de unul singur. E nevoie de mulți lucrători. Îi înalță pe ucenici, le dă putere, îi trimite. Îi pregătește de fapt pentru viitoarea lor lucrare. Dar îi atenționează că, deși se bucură de Autoritatea primită de la Hristos, nici ei nu-și vor putea impune autoritatea asupra semenilor. Îi atenționează că în ciuda autorității primite, vor fi respinși și chiar prigoniți. Ei sunt trimiși în Numele lui Hristos, dar ca niște miei în mijlocul lupilor, ca proorocii din vechime. Dumnezeu va fi cu ei, nu trebuie să se teamă, dar vor avea parte și de necazuri. Dar doar această strategie a Mielului va putea atinge inimile celor împietriți în răzvrătirea lor față de Autoritatea Creatorului. Strategia Mielului este Răspunsul lui Isus atunci când oamenii Îi resping Autoritatea.

Isus și ucenicii Săi străbat toate cetățile lui Israel. Mai marii lui Israel au respins Autoritatea Sa. Dar ce va face poporul?

Cu această întrebare intrăm **în a treia secțiune 11:1-13:42**. Spre surpriza noastră încă din cap.11, Isus constată că și Israel a respins chemarea de a intra sub Autoritatea Celui Trimis de Tatăl. Isus declară că Israel a respins de fapt și mărturia lui Ioan. Dar pare surprinzător. Spre deosebire de mai marii lui Israel, noroadele Îl apreciau pe Isus, Îl urmau, Îi luau chiar apărarea. De ce vede Isus că este respins și de popor? Din Luca știm că ucenicii se întorc bucuroși din lucrare. Ei cred că a avut succes. Dar Isus vede altceva: vede că Israel a respins harul. Isus privește în adâncul inimii poporului dacă s-a produs căința și schimbarea vieții. Mai marii lui Israel manifestă o respingere directă, fâțișă a autorității lui Isus. Poporul manifestă o respingere pasivă, mascată. Ei Îl apreciază pe Isus, dar nu-și așează viețile sub autoritatea Lui. El Se vede deci respins nu doar de mai marii lui Israel, ci și de popor. Și în capitolul 11 trecuse ceva vreme de când Își începuse lucrarea. El trecuse prin multe cetăți, iar ucenicii Săi de asemenea. Tot poporul primise chemarea lui Dumnezeu prin Isus, dar NU SE POCĂISERĂ! Cum e posibil să respingi o mărturie așa de mare? Cum interpretează Isus situația?

Ce va face Isus acum? În primul rând, El nu disperă, nu descurajează, dar nici nu Se mânie pe popor. El reacționează demn. Atenționează poporul asupra JUDECĂȚII viitoare și laudă pe Tatăl că a ascuns aceste lucruri de cei mândrii și le-a descoperit celor smeriți. MÂNDRIA inimii este deci principala cauză pentru care poporul nu a primit Lumina pocăinței. Pentru a vindeca inima poporului, Isus Se dă pe Sine exemplu de Smerenie și Își revelează această Smerenie în confruntările cu Fariseii. În toate acestea, Isus rămâne sub autoritatea Tatălui, nu Se ia la ceartă, nu strigă pe ulițe, ci are grijă să nu stingă muclele care fumegă. Poporul și mai marii lui Israel sunt expuși modelului blândeții și smereniei lui Isus, dar doar se vor vindeca de MÂNDRIA inimii care i-a împiedicat să primească Lumina Adevărului care i-ar fi putut aduce la pocăință. Isus ia testul pe care l-a picat Ilie. După mărturia celor trei ani și jumătate care a culminat cu muntele Carmel, Ahab și poporul tot nu aleg calea Domnului: Ilie se

mânie, disperă, cere să moară. Isus însă ȘTIE că OMUL POATE respinge PUTERNICA mărturie a lui Dumnezeu. Isus nu e surprins. Isus rămâne în odihna Tatălui.

Mai marii lui Israel (și poporul), resping și mărturia blândeții lui Isus și continuă să-L acuze că face minuni cu ajutorul lui Belzebul. În capitolul 12 se atinge un moment critic, de tensiune maximă din lucrarea lui Isus. Căci El îi atenționează că s-au apropiat de granița păcatului cu voia, că sunt pe cale să înfăptuiască hula împotriva Duhului Sfânt, că efectiv calcă în picioare prea mult har și împietrirea crește și poate deveni ireversibilă. Dar Isus nu doar că sesizează și punctează acest pericol, dar Îi schimbă strategia. Și aici are loc un macaz important din lucrarea publică a lui Isus. Ce face Isus? Își focalizează atenția asupra ucenicilor și asupra celor mai receptivi. Nici rudele Sale nu înțeleg Cine este El. Atenția Sa se focalizează asupra ucenicilor Săi. Și în armonie cu acest lucru începe să vorbească în Pilde. Pildele ascund pe de o parte Lumina care ar putea spori împietrirea în cazul în care ar fi călcată în picioare, iar pe de altă parte face trierea între cei care caută cu adevărat și cei care doar se află în treabă.

În cap.13, Isus rostește cele 7 Pilde ale Împărăției. În ele sunt revelate tainele Împărăției. Împărăția Sa trebuie mai întâi să rodească în inima Omului ca apoi să poată rodi în LUME și în CREAȚIE. Mai întâi trebuie să aibă loc schimbarea lăuntrică a omului și apoi restaurarea Creației. Puterea lui Hristos care a operat asupra lucrurilor vizibile din Creație, vrea să opereze spre vindecare în inima Omului. Isus îi introduce pe ucenici în această taină a schimbării interioare: cum se produce schimbarea? Care e cheia schimbării? Care sunt obstacolele? Care e partea Omului? Care nu e partea lui? Care sunt pricinile de defocalizare? Isus îi focalizează asupra schimbării interioare prin puterea Logosului(Pilda Semănătorului) și le atrage atenția asupra pricinilor de defocalizare de la acest proces legate de lucrurile VIZIBILE, din afara lor (Pilda Neghinei). Împărăția are legități precise, priorități, diferite etape, diferiți slujitori cu diferite responsabilități și vrăjmași de temut. Isus trasează harta mare a Împărăției și le arată cu precizie care este și care nu este rolul lor în această Împărăție. Capitolul 13 ne clarifică și de ce Israel a respins pe Isus, dar și de ce El rămâne în odihna Domnului chiar dacă e respins de ai Săi. De asemenea, ne focalizează asupra procesului schimbării interioare neglijat de Farisei, de popor și chiar de ucenici, și ne face cunoștință atât cu resursele schimbării (logosul în colucrarea cu credința omului) cât și cu obstacolele schimbării (Sinele cu ignoranța, temerile și poftelile lui, și defocalizarea de la adevăratele lupte). Din acest moment, Isus continuă să slujească poporul, dar El Se focalizează asupra procesului RODIRII din inima ucenicilor. Și în acest proces al rodirii Evangheliei harului în inima Ucenicilor sunt mai multe etape. Prima etapă ucenicii o parcurseseră deja. Îl urmau pe Isus. Aveau o credință în Isus care le spunea că El are cuvintele vieții. Auzeau prin El ceva din lumea de dincolo și astfel au făcut câteva acțiuni concrete, vizibile pentru Isus: au renunțat la viața lor liniștită și L-au urmat. Apoi au continuat să Îl urmeze în ciuda respingerilor și amenințărilor din partea mai marilor lui Israel. Aparent, ei aveau o credință puternică în Isus căci renunțaseră la tot de dragul Lui. Dar de fapt, după cum am descoperit deja în Evanghelia după Matei, adevărata renunțare de-abia începea. Despre ce să fie vorba?

În a patra secțiune (13:53-16:20) facem cunoștință cu următoarea etapă din procesul rodirii Evangheliei în inimile ucenicilor. Această secțiune gravitează în jurul întrebării: *Cine este Isus?* Ei renunțaseră la niște lucruri vizibile (afacerile lor de pescuit, casele lor, liniștea lor) pentru a urma un Om vizibil, pe Isus. Dar Evanghelia era cu mult mai mult decât atât. Evanghelia vestea IDENTITATEA *invizibilă* a lui Isus (cea de Fiu al lui Dumnezeu și de Hristos al slavei) care opera cu o *puterea nevăzută* a lui Dumnezeu (puterea Logosului) pentru a vindeca **ceva nevăzut** din lăuntru lor (boala sinelui) spre rodirea a ceva *nevăzut* în ei (chipul lui Hristos). Isus era mai mult decât un OM. Puterea schimbării era mai mult decât voința umană. Schimbarea însemna mai mult decât respectarea unor reguli exterioare. Boala însemna mai mult decât renunțarea la niște comportamente indezirabile. Credința lor trebuia să se elibereze de robia vizibilului și să exploreze, să se ancoreze și să acționeze într-un dincolo nevăzut. Iată provocarea!

Minunea cu pâinile, urmată de umblarea pe ape, îi ajută pe ucenici să se orienteze spre acest dincolo. Pentru prima dată văd în El mai mult decât un om, Îl văd pe Isus, Fiul lui Dumnezeu și I Se închină. Este un prim rod important. Dar urmează contraofensiva celui rău prin Farisei împotriva acestui rod. Fariseii contestă minunea cu pâinile pe motivul că atât ucenicii cât și cei ce au mâncat din pâini, nu s-au spălat mai întâi pe mâini. Isus învață atât poporul cât mai ales pe ucenici că nu ce intră, ci ce iese din om spurcă pe om. Problema nu e afară, ci în lăuntru omului care nu este altceva decât o mare de nelegiuiri. Contraofensiva Fariseilor și influența lor asupra poporului îi tulbură pe ucenici. Oare Fariseii nu strică tot ce seamănă Isus în popor? Isus Se vede nevoit să îi ducă în Tir și Sidon pentru a-i vindeca de teoria victimei (poporul, o victimă neputincioasă în fața minciunilor Fariseilor) și să le descopere puterea nevăzută a Logosului prin mărturia femeii care se agață de Hristos în pofida tuturor obstacolelor puse intenționat de acesta. Ucenicii încep să vadă acel DINCOLO. Isus e mai mult decât un om, iar puterea Sa mai mult decât ce se vede. Urmează a doua minune cu pâinile. Suntem luați prin surprindere de necredința ucenicilor. Ce s-a întâmplat? De ce au uitat? Urmează din nou contraofensiva Fariseilor împotriva minunii cu pâinile. De data aceasta cer un semn din cer, căci Moise și ceilalți profeți au făcut și semne cerești nu doar de astea simple, pământești ca înmulțirea unor pâini. Isus Se întoarce tot spre ucenici și-i atenționează asupra aluatului Fariseilor...Și începem să înțelegem. În ei, Sămânța vieții încolțește așa de greu pentru că înainte să vină Isus în viața lor, Fariseii au semănat tone de aluat, tone de învățături care promovau de fapt trăirea prin vedere, glorificarea sinelui, fățarnicia religioasă, care e de altfel, cea mai periculoasă formă de fățarnicie. Diavolul atacă prin Farisei Sămânța care a încolțit în 14:33, dar și Isus o apără cu strășnicie. Astfel urmează celebrul tablou din 16:13-20 cu care se încheie secțiunea a patra, și care de altfel împarte într-un fel și Evanghelia în două. Aici avem un rod și mai bogat ca cel din 14:33. Fără să fie sub impactul unei minuni foarte recente, Petru declară prin Duhul Sfânt divinitatea și mesianitatea lui Isus. În sfârșit apare un răspuns al credinței la întrebarea: *Cine este Isus?* și că ucenicii au priceput în sfârșit căile Domnului. Dar nu este așa. Mai e mult drum de străbătut. Urmează o altă etapă a rodirii lor. Înainte să o analizăm observăm că secțiunea a patra, 13:53-

16:20, este conturată pe Pilda Semănătorului, este o exemplificare a Pildei în pământul inimii ucenicilor.

A cincia secțiune (16:21-19:28) ne descoperă următoarea etapă a rodirii Evangheliei lui Isus în inima ucenicilor. Ar putea fi intitulată *Calea crucii versus Calea Sinelui*. Despre ce e vorba? E adevărat că Petru și ucenici au ajuns la concluzia că Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Dar Evanghelia e mult mai mult decât atât. Ei trebuiau să integreze acest adevăr în viața lor. Trebuiau să trăiască fiecare detaliu al vieții în lumina acestui Adevăr! Mai mult, acest Isus trebuia să capete contur în ei! Iată esența Evangheliei! Înțelegerea și acceptarea identității lui Isus este un prim pas, dar nu e suficient. De fapt Sămânța care trebuia să rodească în ei era Înșuși Isus. Sămânța trebuia recunoscută, dar apoi trebuia primită înlăuntru și lăsată să vindece și să cucerească tot lăuntru lor. Iar lăuntru lor nu era un spațiu gol care de-abia aștepta să fie umplut. Lăuntru lor era plin de SINELE lor păcătos. Iar acest SINE era puternic, înverșunat, încăpățânat și TOTAL împotrivor Seminței care era Isus. SINELE operează cu o paradigmă total opusă paradigmei Evangheliei lui Isus. Conflictul era total. Dar tragic era faptul că acest SINE atât de înverșunat, era foarte bine ascuns. Ucenicii nu conștientizau nici SINELE și deci nici conflictul dintre Acesta și Evanghelie. Ei bine, în această nouă etapă a formării lor, Isus vrea să le facă cunoștință cu acest SINE și să le deschidă ochii asupra CONFLICTULUI total dintre acest SINE și Evanghelia Sa, care vroia să rodească în inimile lor chipul Său. Urmează un șir de tablouri în care ucenicii trec prin diverse situații prin care SINELE lor începe să fie scos la iveală, să își dea arama pe față. Iar Isus este mereu prezent pentru a OPUNE acestui SINE chemarea crucii și a lepădării de sine. Sinele nu înseamnă doar un lucru anume. El este extrem de complex și extrem de adânc, având o sumedenie de fațete. Mai presus de toate, SINELE se camuflează perfect cu ajutorul lucrurilor sfinte, cu ajutorul teologiei, cu ajutorul religiei și a faptelor bune. Vorbim de lucruri subtile, bine ascunse. Conștientizarea SINELUI și a conflictului dintre el și Evanghelia harului nu este un lucru deloc ușor. E un proces îndelungat. Iar în acest proces GREȘEALA are un rol fundamental. Căci SINELE ucenicilor a ieșit la iveală prin GREȘELILE LOR, prin REACȚIILE LOR greșite față de Isus sau anumite situații, prin DESINCRONIZĂRILE LOR față de umblarea lui Isus prin lume. SINELE nu poate fi scos la iveală decât prin GREȘEALĂ. De aceea, cine se sperie de propriile lui greșeli nu va putea niciodată să conștientizeze urâciunea și adâncimile Sinelui. El se va speria de greșeală și nu va avea liniștea și luciditatea să exploreze prin greșeală adâncimile bolilor Sinelui. Iată șirul de GREȘELI ale ucenicilor (dar și ale altor pesonaje), urmate de răspunsul vindecător al lui Isus

- Petru Îl mustră pe Isus
- Petru vrea să facă trei colibi
- Ucenicii nu pot scoate dracul din copil
- Petru consideră că e normal ca Isus să plătească darea pentru Templu

- Ucenicii se ceartă cine este mai mare
- Petru consideră că e destul de generos când propune iertarea fratelui de 7 ori...
- Ucenicii se întreabă la ce folos le este să se mai însoare
- Tânărul bogat întreabă: ce bine să mai facă?...
- Ucenicii îi ceartă pe copii
- Ucenicii întreabă: cine mai poate fi mântuit?
- Petru vrea să afle care e răsplata pe care o va primi pentru că L-a urmat pe Isus
- Mama fiilor lui Zebedei cere ca fii ei să șadă la dreapta lui Hristos, iar ceilalți 10 se mânie
- Oamenii (nu știm dacă și ucenicii) îi ceartă pe cei doi orbi...

Toate aceste reacții sunt civilizate, bine intenționate, au loc în sfera religiosului și sunt îmbrăcate cu limbaj religios și argumentate cu Legea lui Dumnezeu. Se vorbește despre viața veșnică, despre răsplata veșnică, despre Împărăția lui Dumnezeu etc. Cu toate acestea, în toate aceste reacții se manifestă SINELE și nu Duhul Sfânt. Și nu sunt reacții păcătoase evidente, ci extrem de subtile care țin de motivații, de atitudini, de centrarea pe sine, de imaginea de sine, de o percepție idolatră a lui Dumnezeu și a răsplătirilor Sale. Isus nu este luat prin surprindere de aceste reacții. El consideră că reprezintă o minunată OPORTUNITATE pentru a-i învăța pe ucenici elementele fundamentale OPUSE din Evanghelia harului. Reacțiile SINELUI slujesc astfel înțelegerii acestei Evanghelii. Ele creează CONTRASTUL necesar pentru aprofundarea Evangheliei lepădării de sine. Și Isus știe că doar în această tensiune exercitată de SINE, ucenicii pot fi receptivi, pot întrezări NOUTATEA adusă de Evanghelia Sa. Și în aceste contexte, Isus vorbește de calea crucii, de calea pierderii, de afacerile fără profit, de smerenie, de a fi ca un copil, de lipsa meritelor, de valoarea semenului, de ce înseamnă MAI ÎNTÂI celălalt, de orientarea către celălalt, de adevărata iubire, de adevărata iertare, de adevărata slujire și răsplătire...și am comentat în amănunt toate aceste răspunsuri glorioase ale lui Isus...Deci, alături de Isus, Sinele ascuns, Sinele religios dacă vreți, iese la iveală, iar Isus îi opune Evanghelia harului. Ce va urma?

Urmează a șasea secțiune (21:1-25:46), secțiunea în care are loc confruntarea finală între Isus și mai marii lui Israel, și secțiune care se finalizează cu profeții despre dărâmarea Templului și revenirea Domnului și îndemnuri la veghere. În atenția lui Isus rămân tot ucenicii. Ei asistă la confruntarea Lui cu mai marii lui Israel și ei sunt cei cărora Isus le rostește îndemnul la veghere. Orice boală spirituală se vede de obicei mai ușor la celălalt decât la tine însuși. Astfel, mai marii lui Israel devin un studiu de caz cu privire la boala Sinelui, sau mai exact cu privire la FĂȚĂRNICIE ca element esențial al Sinelui păcătos. De ce erau ucenicii așa

de rezistenți la schimbare? De ce erau așa de surzi și orbi la Evanghelia harului? Isus a semnalat răspunsul ceva mai devreme. Din pricina aluatului Fariseilor. Acest aluat este FĂȚĂRNICIA. FĂȚĂRNICIA este esența învățaturii și teologiei Fariseilor. Fariseii de fapt învățau zi și noapte pe popor FĂȚĂRNICIA, și anume cum să se înșele pe ei înșiși că au o relație bună cu Domnul, cum să nege resturile din ascultarea lor față de El, cum să împace trăirea după firea pământească cu valorile Împărăției lui Dumnezeu. Fariseii erau de fapt experți în Fățărnicie și-i învățau pe cei din norod exact acest lucru malefic. Ucenicii au stat sub influența acestor autorități MULȚI ani. Și bineînțeles, învățaseră foarte bine FĂȚĂRNICIA. Iată de ce rezonau așa de greu la cuvintele lui Isus, căci ei deja știau, ei deja erau, ei deja puteau! Singura problemă era ca Isus să Își facă partea și să îl restaureze pe Israel. Dar în rest, ei erau bine din punct de vedere spiritual, nu aveau probleme grave de rezolvat. Ei erau sănătoși și iubitori de Domnul, erau mulțumiți de ei înșiși. Erau experți în a nega discrepanțele dintre viața lor și Legea lui Dumnezeu. Isus știe că FĂȚĂRNICIA este obstacolul ce trebuie luat din calea Cuvintelor evangheliei care rodeau așa de puțin în ei. A șasea secțiune este un asalt împotriva FĂȚĂRNICIEI mai marilor lui Israel, iar acest asalt este urmat de un AVERTISMENT solemn cu privire la pericolul ucenicilor de a repeta în cadrul Bisericii și în contextul revenirii Sale tragedia fățărniciei întrupată de Israel la prima Sa venire! Pe de altă parte, Isus vrea să îi desprindă de tot pe ucenici de sub influența acestor călăuze false. Dacă nu deosebești fățărnicia în mentorul tău, nu te vei putea vindeca de lucrurile greșite pe care el te-a învățat. Este Carmelul teologic al lui Isus. La fel ca Ilie de altă dată, El face de rușine proorocii mincinoși din Israel care sunt acum chiar fariseii și preoții. Isus îi face de rușine înaintea întregului popor și în cap.23 le demască FĂȚĂRNICIA în mod public! Apoi în cap.24 este anunțată pedeapsa cruntă a lui Dumnezeu împotriva FĂȚĂRNICIEI. Dar Isus glisează de la această realitate la realitatea revenirii Sale. Ucenicii și Biserica pot repeta tragedia lui Israel de a fi în neveghere la revenirea Sa! De aceea, Isus îi îndeamnă la veghere necurmată. Esența vegherii este iubirea autentică, este creșterea în iubire, este hrănirea lui Hristos care flămânzește în Biserica Sa! Esența nevegherii este fățărnicia, este simularea actului iubirii, exact așa cum au făcut Fariseii.

Deci în secțiunea a VI-a se creează un conflict, o tensiune între Sinele religios și Evanghelia harului. Dar acest conflict este încă NEGAT de ucenici. Boala FĂȚĂRNICIEI este cea care întreține această stare de NEGARE. Isus ia cu asalt FĂȚĂRNICIA. Zidurile negării din inimile ucenicilor încă nu cedează. De aceea urmează o nouă etapă.

Secțiunea a șaptea (26:1-28:20) ne creionează tabloul răstignirii și învierii lui Isus care reprezintă de fapt următoarea etapă din vindecarea ucenicilor înainte de a intra în lucrare. Crucea este esența și apogeul Evangheliei harului, a Evangheliei iubirii, a drumului pierderii, a conceptului: *mai întâi celălalt*. Crucea așează în opoziție vizibilă totală Evanghelia Sinelui cu Evanghelia lui Isus. Tensiunea crește, conflictul se întetește, aparenta zonă de neutralitate se evaporă, aparentele posibilități de RECONCILIERE a celor două lumi dispar și ele, zidurile NEGĂRII sunt făcute praf. Până la CRUCE, ucenicii au reușit chiar cu succes să propună (pentru mintea lor bineînțeles) o cale de reconciliere între SINE și urmarea lui Isus. Dar ... doar

până la cruce. La CRUCE, ucenicii sunt treziți din somn. Isus este pe un drum, iar ei pe un altul. Sunt două lumi diferite. Iar aceste lumi se află în opoziție totală, nu există nici zonă de neutralitate, nici posibilități de reconciliere. Isus propune răstignirea SINELUI..., ori Evanghelia SINELUI propune protejarea și afirmarea Acestuia...urmarea lui Isus devine o NEBUNIE, ceva de neînțeles, ceva de neconceput...Dar nu doar atât...Cum am precizat deja, CRUCEA înseamnă distrugerea celor mai adânci vise, credințe și așteptări ale ucenicilor...Înseamnă distrugerea unei lumi, ruinarea unui regat. Dar evenimentul CRUCII înseamnă și CĂDEREA LOR, FALIMENTUL LOR care apoi devine și mai rușinos în lumina Învierii. Nu doar Isus moare...ci și ucenicii...de fapt SINELE lor...Evenimentul crucii crucifică SINELE ucenicilor...Prin evenimentul CRUCII și prin FALIMENTUL lor, SINELE este scos la iveală și apoi zdrobit. Mecanismele de apărare și zidurile negării atât de bine învățate de la Farisei nu mai funcționează. Realitatea e prea evidentă, contrastul izbitor, falimentul tragic. Crucea clarifică situația: ei se aflau pe un alt drum decât Isus, deși erau lângă El. MULT din ce au crezut ei despre Isus și despre ei înșiși s-a dovedit a fi FALS. Și toată IMAGINEA lor BUNĂ despre ei înșiși (Eu sunt un om bun! Eu Îl iubesc pe Isus! Eu înțeleg, eu știu, eu văd, eu pricep! Eu merit și eu pot! Problema e la altcineva, dar nu la mine etc...) a fost făcută TĂNDĂRI. Vindecarea de FĂȚĂRNICIE e dureroasă. Ea a avut loc prin GREȘALA și FALIMENTUL ucenicilor. La finalul procesului formării lor, la examenul final au picat testul în mod lamentabil. Dar în mod paradoxal, tocmai această PICARE rușinoasă a TESTULUI a făcut posibilă vindecarea lor. În mod paradoxal, dacă ar fi luat testul, vindecarea ar fi rămas departe de ei. Dacă ar fi luat testul, acest lucru le-ar fi consolidat așa-zisa buna imagine despre ei înșiși, și ar fi dus la perpetuarea dominației Sinelui în viețile lor. FALIMENTUL lor făcea parte din procesul vindecării lor. Ei trebuiau să moară. Învierea le putea da viață doar dacă îi găsea morți cu visele și așteptările zdrobite, cu duhul zdrobit și smerit, cu imaginea bună de sine făcută țandări. În primă fază, ÎNVIEREA adâncește adevărul tragic despre ei înșiși și desăvârșește procesul zdrobirii lor. Apoi, le aduce speranță, viață, vindecare. Prin realitatea Învierii, ei pot reveni la viață, dar o altfel de viață, la o viață nouă. Ei se pot avânta din nou în bătălie, dar funcționând sub autoritatea unei cu totul altei paradigme. **Eu pot! Eu știu! Eu sunt!** sunt zdrobiți....Atunci pe ce se sprijină noua lor viață, noul lor entuziasm? Doar pe Isus! El este! El știe! El poate! Pacea interioară, împăcarea cu sine, bucuria, visele, entuziasmul nu mai sunt întemeiate prin eforturile Sinelui de a cosmetiza imaginea bună de sine. Toate acestea sunt acum sprijinite pe Isus. Adevărul despre Sine nu mai este negat. El este acceptat. Acceptarea nu aduce moarte și depresie. Căci adevărul despre Sine este acceptat în Lumina adevărului despre Isus. El este Învierea și Viața! Moartea și Învierea lui Isus operează mântuirea în planul OBIECTIV, cel al ispășirii păcatelor înaintea lui Dumnezeu. Dar ele operează în planul SUBIECTIV, înlăuntrul ucenicilor: Sinele lor este zdrobit prin Cruce ca apoi să poată primi o viață nouă prin Înviere. Planul Obiectiv și cel subiectiv se intersectează minunat în inima ucenicilor. Iată de ce au primit ei puterea Învierii și au fost pregătiți pentru lucrare!

Evanghelia se încheie cu Marea Trimitere. Am scris deja multe rânduri despre Marea Trimitere și am ținut și o conferință dedicată acestui subiect în prima parte a acestui an. Nu vom mai relua ce am spus. Vom evidenția doar câteva aspecte mai noi:

- Tema Neamurilor este o temă cheie a Evangheliei după Matei. Este un fir ROȘU al întregii Evanghelii. De aceea nu ne surprinde că ea se încheie cu această Trimitere la toate Neamurile.
- Marea Trimitere este dată și ca un răspuns la ÎNOIREA unora dintre Ucenici (vezi 28:17). Remediul pentru necredință este deci experimentarea Puterii Învierii prin Împlinirea Mandatului. Puterea Învierii se revarsă acolo unde sunt oameni care-și pun inima să îplinească Marea trimitere. În acest proces, puterea Învierii se manifestă, iar necredința se vindecă.
- Mandatul Se poate împlini doar cu Puterea lui Hristos. De ce? Islamul și alte religii s-au răspândit fără această putere. Păi tocmai aici este marea diferență. Isus nu le cere să răspândească un mesaj sau o religie, ci să facă ucenici învățându-i să poruncească tot ce le-a poruncit El. Evanghelia lui Isus nu cheamă la o religie, la anumite reguli, la acceptarea unei doctrine, la conformarea după anumite tipare. Porunca Sa este să trăim ca El, este să iubim ca El, este să răstignim Sinele și să pășim pe drumul crucii asemenea Lui...A fi ucenicul Său înseamnă ca al Său chip să crească ÎNLĂUNTRUL ființei tale...înseamnă deci ca tu să mori mai mult, ca Altcineva să poată crește în tine...Ori acest lucru nu e posibil fără puterea Învierii. Schimbarea lăuntrică după chipul lui Isus se poate înfăptui doar prin prezența lui Isus cel Înviat! De asemenea, sunt și împotrivirile demonice care susțin supremația Sinelui asupra vieților noastre...Ne amintim de ucenici. Ei L-au urmat pe Isus, au renunțat la viața lor de pescar pentru El, s-au conformat unor reguli și tipare...Dar nu a fost de ajuns...Nu aceasta însemna să fii ucenicul lui Isus. Isus căuta o schimbare lăuntrică, de esență...Și am văzut cât de greu a fost acest lucru pentru ucenici, cât de mult a durat, cu ce costuri și eforturi din partea lui Isus și ce profunzimi ale spiritului au intrat în această ecuație a transformării lor...Ori Marea Trimitere cere nu doar răspândirea mesajului Evangheliei, ci facerea de ucenici din toate Neamurile. Cu alte cuvinte, ceea ce a făcut Isus cu ei, trebuiau ei să facă cu alții...Și ucenicii pricepeau acum ce-i așteaptă...Ei trebuiau să dezvolte relații apropiate și costisitoare cu ucenicii lor ca aceștia să poată învăța harul. Chemarea este să Îl învățăm pe Hristos. Dar Hristos nu se poate învăța decât în relații profunde. La rândul lor, ei trebuiau să continue să învețe pe Hristos și procesul nesfârșit al vindecării lor interioare...Cum să nu evadezi din acest proces...cum să rămâi în el până la capăt...cum nu doar să accepți bolile, dar să obții și vindecarea lor...Doar puterea Învierii e cheia! Cu cât te dedici procesului facerii de ucenici cu atât te apropii de Puterea Învierii și cu atât credința ta în învierea lui Isus crește!

Iată de ce creșterea în iubirea cristică este esența vegherii, este cea care își protejează credința și te pregătește pentru marile teste spirituale! Da, **FACEREA de UCENICI**...iată esența Marii Trimiteri și a lucrării Bisericii...Dar ce înseamnă facerea de ucenici? Cum DEFINEȘTI facerea de ucenici? Iată marea ÎNTREBARE. În lumina Evangheliei după Matei este un proces RELAȚIONAL extrem de complex, de profund, de dificil, și care NU SE ÎNCHEIE NICIODATĂ! Înseamnă o distrugere permanentă a zidurilor negării și o cunoaștere tragică a adevărului despre sine care duce la moarte și disperare....această distrugere permanentă este însoțită de o viedecare permanentă prin activarea puterii învierii acolo unde a fost scosă la iveală urâciunea și neputința Sinelui nostru...Greșeala va însoți tot acest proces...iar Învierea va putea avea loc doar după moarte și zdrobire....Moartea și Învierea sunt realități care se repetă la nesfârșit în viața ucenicilor lui Isus...Nu e vorba doar de nașterea din nou și de un test final...ci aceasta este pâinea sa cea de toate zilele...fațetele nesfârșite și așa de urâcioase ale eului trebuiau scoase rând pe rând la iveală....și mai întâi zdrobite și făcute de rușine, ca apoi să fie vindecate...De cât ori poate muri un suflet în aceeași săptămână? În aceeași zi? Cufundarea în moarte și apoi resuscitarea spiritului prin puterea Învierii sunt pașii normali ai ucenicului lui Isus. Cadrul este cel Relațional. Tendința va fi să fugi de acest Cadru. Dar cu cât te cufunzi mai adânc în el, cu atât Sinele iese mai bine la iveală, cu atât poți grăbi zdrobirea și vindecarea sa. Vrei să pășești pe drumul morții și al învierii, pe drumul fără capăt al dezamăgirii și învierii de sine? Intră cu toată ființa ta în procesul facerii de ucenici...Fă ucenici, acceptă să fii ucenic...dezvoltă relații mature, profunde în trupul lui Isus...Cu cât relația e mai profundă și mai apropiată cu atât găurile Sinelui ies mai bine la iveală...Te va dura...căci vei greși din nou, căci vei vedea că ești mai urât decât ți-ai imaginat...vei fi umilit din nou de neputința de a te schimba, vei ajunge din nou în groapa mormântului din Romani 7:24 *O, nenorocitul de mine...Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?* Dar doar în acel punct, Puterea Învierii poate opera vindecarea...și va urma din nou mângâierea, vindecarea, reabilitarea, celebrarea vindecării....și apoi o nouă boală...și tot așa...moarte și înviere, moarte și înviere, moarte și înviere...iată drumul ucenicului lui Isus...Vei putea? Oare nu vei obosi? Iată de ce mandatul Marii trimiteri se poate împlini doar prin Puterea Învierii. Iată de ce Trimiterea lui Isus este cu totul diferită de cea operată de Buddha sau de Coran...

- **Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele**...Este o promisiune condiționată. Isus va fi cu noi în măsura în care vom fi fideli Marii Trimiteri. Este o promisiune necesară, căci doar prin Isus vom putea împlini Marea Trimitere. Este o promisiune a Mângâierii....căci drumul facerii de ucenicii este drumul PIERDERILOR, și PIERDERILE devin din ce în ce mai mari și mai adânci....cum vei rezista? Cum nu vei obosi? În măsura în care vei PIERDE mai

mult pentru El, în această măsură El va fi mai mult cu tine. Faptul că El rămâne cu noi pune în umbră pierderile. Faptul că nu Îl pierdem pe El, face ca celelalte pierderi să devină neglijabile....Faptul că prin aceste pierderi El rămâne mai mult cu noi, face ca acestea să devină dulci, necesare, indispensabile...Promisiunea că El va fi cu noi! Alungă orice teamă și eclipsează orice durere. Dar aceasta doar dacă știm cine este EL! Cu cât cunoaștem SLAVA eternă a lui Hristos, cu atât promisiunea MÂNGÂIERII cu care se încheie Evanghelia după Matei devine mai puternică, mai motivatoare. Este de fapt SINGURA mare Promisiune în care trebuie să se ancoreze nucleul credinței noastre în procesul facerii de ucenici. Sunt desigur și alte promisiuni....Dar sunt pe locul doi....iar locul doi este FOARTE departe de locul întâi pe care șade și domnește în slavă singura Promisiune care merită iubită cu adevărat: *Și El va fi cu tine în TOATE zilele până la SFÂRȘITUL procesului modelării tale de sub soare...*Ești încă în proces. Iar azi e una din acele TOATE zile. Deci AZI nu ești singur, ori unde te-ai afla în acest proces...El e cu tine! Bucură-te! Umblă de mână cu El!